

29 Δεκεμβρίου, 1995

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΠΑΝΑΓΗ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1017/94)

Προσφυγή βάσει του Αρθρου 146 του Συντάγματος — Τίτλος — Λάθος αναφορά σε αρχή ή όργανα — Δυνατότητα διόρθωσης και αντεπαγγέλτως από το Δικαστήριο — Προϋποθέσεις.

- 5 *Προσφυγή βάσει του Αρθρου, 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Προβάλλονται με το δικόγραφο της αίτησης.*

- 10 *Διοικητικό Δίκαιο — Πειθαρχικό δίκαιο — Πειθαρχική διαδικασία — Φύση και Χαρακτηριστικά από τη νομολογία — Ειδικά το απαιτούμενο μέτρο αποδείξεως της ενοχής — Δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή η καταδικαστική πειθαρχική απόφαση αστυνομικού — Περιστάσεις — Ο Καν. 23(1) των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 53/89).*

- 15 Ο αιτητής προσέβαλλε την κατ' έφεση απόφαση του δευτεροβάθμιου πειθαρχικού οργάνου που συμφώνησε με την πρωτοβάθμια καταδίκη του σε δύο πειθαρχικά παραπτώματα.

- 20 Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

- 25 1. Η αναφορά σε λάθος αρχή ή όργανο που πήρε την επίδικη απόφαση, δεν καθιστά άκυρη την προσφυγή και το Δικαστήριο έχει εξουσία να προχωρήσει στη διόρθωση του τίτλου της προσφυγής, νοουμένου ότι τέτοια τροποποίηση δεν επηρεάζει αρνητικά

ούτε τους διαδίκους ούτε το συμφέρον της δικαιοσύνης.

Η τροποποίηση του τίτλου της προσφυγής στο στάδιο αυτό, δεν θα επηρεάσει αρνητικά τους διαδίκους, εφόσον έχουν εκπροσωπηθεί και εκθέσει τις απόψεις τους. Ούτε το συμφέρον της δικαιοσύνης επηρεάζεται, και κατά συνέπεια δίνονται οδηγίες όπως ο τίτλος της προσφυγής τροποποιηθεί με τη διαγραφή του Αρχηγού ως καθ' ων η αίτηση αρ. 2 και την προσθήκη του Συμβουλίου Εφέσεων ως καθ' ων η αίτηση αρ. 2.

2. Ως νομικό στοιχείο αρ. 4 στην Αίτηση αναφέρεται: "Περαιτέρω λόγοι θα δοθούν στην αγόρευση του αιτητή". Η πιο πάνω αναφορά είναι γενική και αόριστη και θα μπορούσε να επιτρέψει την εισαγωγή οποιουδήποτε λόγου ακυρότητας. Είναι θεμελιωμένο ότι τα επίδικα θέματα στοιχειοθετούνται από τη δικογραφία, και η δικογραφία αποτελεί το μέσο προσδιορισμού των επίδικων θεμάτων και στο πεδίο της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας.
3. Έχει νομολογηθεί ότι η πειθαρχική διαδικασία δεν είναι δίκη ενώπιον Δικαστηρίου, αλλά διεξάγεται υπό μορφή έρευνας διοικητικού οργάνου.

Σχετική είναι η υπόθεση *Mitidou v. CY.T.A.* (1982) 3 C.L.R. 555, όπου προβλήθηκε ισχυρισμός ότι παραβιάστηκε κανονισμός παρόμοιος με τον Καν. 23(1) των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικοί) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 53/89).

4. Ενόψει των νομολογιακών αρχών, το ερώτημα που προκύπτει είναι κατά πόσο υπήρχε ενώπιον του Προεδρεύοντα Αξιωματικού τέτοια μαρτυρία που να δικαιολογούσε το συμπέρασμα του ότι ο αιτητής ήταν ένοχος και στις δύο κατηγορίες με τις οποίες κατηγορήθηκε. Όμως με ποιο μέτρο απόδειξης θα έπρεπε να κριθεί η ενοχή του αιτητή για να καταστεί δυνατό να διακριβωθεί το εύλογο της απόφασης;

Για να μπορέσει να καταλήξει στο συμπέρασμα αν η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν εύλογα επιτρεπτή ή όχι, θα πρέπει να λάβει υπόψη του σαν υπόβαθρο το μέτρο της απόδειξης που εφαρμόζεται στις πειθαρχικές υποθέσεις. Αυτό το μέτρο δεν μπορεί να είναι εκείνο που ισχύει για τις διοικητικές πράξεις που δεν αφορούν πειθαρχικές διώξεις. Στις πειθαρχικές διώξεις όπου η διαδικασία βασίζεται στους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης, και δίδεται η ευχέρεια στο πειθαρχικό όργανο να αποδέχεται οιαδήποτε μαρτυρία προφορική ή γραπτή, άμεση ή εξ αποστάσεως και ανεξάρτητα αν η

5 μαρτυρία αυτή είναι δεκτή ενώπιον του Δικαστηρίου, η διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθείται σύμφωνα με τον Καν. 23(1) των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 53/89), είναι κατά το δυνατό η ίδια που ακολουθείται κα-
 10 τὰ τη συνοπτική εκδίκαση ποινικών υποθέσεων. Όμως το μέτρο της απόδειξης θα πρέπει να είναι ψηλό και δεν μπορεί να είναι εκείνο που βασίζεται στο ισοζύγιο των πιθανοτήτων. Ούτε η απόδειξη της πειθαρχικής υπόθεσης θα πρέπει να βασίζεται στην απόδειξη πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, όπως συμβαίνει στις ποινικές υποθέσεις, παρόλον που το μέτρο θα πρέπει να πλησιάζει αυτό των ποινικών υποθέσεων και να είναι ανάλογο με τη ακυρότητα του υπό εκδίκαση παραπτώματος.

15 Με αυτό το υπόβαθρο υπόψη, το Δικαστήριο εξέτασε τα ευρήματα του Προεδρεύοντα Αξιωματικού και του Συμβουλίου Εφέσεων, το οποίο υιοθέτησε την απόφαση του και κατάληξε στο συμπέρασμα ότι με βάση το υλικό που υπήρχε, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή.

20 Η απόφαση του Προεδρεύοντα Αξιωματικού συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την επίδικη πράξη που την υιοθέτησε.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

25 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

Πράτσο ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 1668,

Christodoulou v. Republic, 1 R.S.C.C. 1,

30

Fesas and Others v. Republic (1989) 3 C.L.R. 63,

Μιλτιάδους ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 2427,

35

Βαρνάβας Νικολάου και Υιοί Λτδ ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1627.

Δημοκρατία κ.ά. ν. Κουκουρή κ.ά. (1993) 3 Α.Α.Δ. 598,

40

Enotiadou v. Republic (1971) 3 C.L.R. 409,

Kyprianou v. P.S.C. (1973) 3 C.L.R. 206,

Mitidou v. C.Y.T.A (1982) 3 C.L.R. 555.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση ημερ. 10.11.94 με την οποία απέρριψαν την έφεση του αιτητή κατά της επιβληθείσας σ' αυτόν ποινής.

5

A. Παπαχαραλάμπους με Π. Αγγελίδη, για τον Αιτητή.

Γ. Γιωργαλλής, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

10

Cur. adv. vult.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Κατά την 1ην και 2αν Μαρτίου 1994 δημοσιεύτηκαν στις εφημερίδες "ΑΓΩΝ" και "ΣΗΜΕΡΙΝΗ" αντίστοιχα δύο επιστολές υπό τύπο σχολίων στις οποίες αναφέρετο το όνομα του αιτητή σχετικά με προαγωγές στην Αστυνομία στο βαθμό του λοχία.

15

Κατά τις εν λόγω προαγωγές ο αιτητής παρόλο ότι ήταν υποψήφιος και το όνομά του είχε συμπεριληφθεί στο σχετικό πίνακα υποψηφίων του Συμβουλίου Κρίσεως, δεν είχε προαχθεί. Με τα δημοσιεύματα, αμφισβητείτο η ορθότητα της απόφασης του Αρχηγού Αστυνομίας για τις προαγωγές τις οποίες τα δημοσιεύματα χαρακτήριζαν γενικά ως αναξιοκρατικές. Ενόψει των εν λόγω δημοσιευμάτων διατάχθηκε πειθαρχική έρευνα σύμφωνα με τους περί Αστυνομίας (Πειθαρχικούς) Κανονισμούς του 1989 (Κ.Δ.Π. 53/89).

20

25

Στη συνέχεια ο αιτητής κατηγορήθηκε:

(α) για ανάρμοστη συμπεριφορά, δηλαδή ενήργησε κατά τρόπο απρεπή και επιζήμιο για την πειθαρχία ή κατά τρόπο που εύλογα ήταν δυνατό να δυσφημίσει τη Δύναμη (βλέπε Καν. 8, Πρώτος Πίνακας (Πειθαρχικός Κώδικας), στην Κ.Δ.Π. 53/89).

30

35

(β) για κατάχρηση εμπιστοσύνης, δηλαδή χωρίς την έγκριση του Αρχηγού Αστυνομίας δημοσίευσε τις υπό κρίση επιστολές (βλέπε Καν. 8 και παράγραφο 7 (ι) του Πειθαρχικού Κώδικα).

40

Ακολούθησε ακροαματική διαδικασία ενώπιον Προεδρεύοντος Αξιωματικού σύμφωνα με τον Κανονισμό 20 της Κ.Δ.Π. 53/89 και ο αιτητής βρέθηκε ένοχος για τα εξής αδικήματα:

1. Ανάρμοστης Συμπεριφοράς, και

2. Κατάχρησης Εμπιστοσύνης·

5 Στις 22.9.94 του επιβλήθηκε ποινή προστίμου για την 1η κατηγορία ΑΚ15 και για τη δεύτερη ΑΚ25.

10 Ακολούθως ο αιτητής μέσω του δικηγόρου του άσκησε έφεση στο Συμβούλιο Εφέσεων σύμφωνα με τις πρόνοιες των Κανονισμών 27, 28 και 29, της Κ.Δ.Π. 53/89. Το Συμβούλιο Εφέσεων άκουσε τα επιχειρήματα του δικηγόρου του αιτητή και κατάληξε στο συμπέρασμα ότι υπήρχε επαρκής μαρτυρία που δικαιολογούσε την καταδίκη του αιτητή και απέρριψε την έφεση επικυρώνοντας έτσι την επιβληθείσα ποινή, με βάση τις πρόνοιες 15 του Κανονισμού 29(δ). Η απόφαση του Συμβουλίου Εφέσεων ημερομηνίας 10.11.94 (Παράρτημα Α στην ένσταση), αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

20 Προτού προχωρήσω να εξετάσω την ουσία της υπόθεσης, παρατηρώ ότι η αναφορά στον τίτλο της προσφυγής στον Αρχηγό Αστυνομίας ως καθ' ου η αίτηση αρ. 2, είναι λανθασμένη εφόσον η επίδικη απόφαση είναι του Συμβουλίου Εφέσεων, μέλος του οποίου είναι ο Αρχηγός μαζί με δύο άλλα άτομα. Όμως, η αναφορά σε λάθος αρχή ή όργανο που πήρε την επίδικη απόφαση, 25 δεν καθιστά άκυρη την προσφυγή και το Δικαστήριο έχει εξουσία να προχωρήσει στη διόρθωση του τίτλου της προσφυγής, νοουμένου ότι τέτοια τροποποίηση δεν επηρεάζει αρνητικά ούτε τους διαδίκους ούτε το συμφέρον της δικαιοσύνης. Στην υπόθεση *Κλεάνθης Πράτσου ν. Δημοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 1668, ο 30 Στυλιανίδης Δ., όπως ήταν τότε, είπε τα ακόλουθα:

35 "Ο τίτλος προσφυγής μπορεί να τροποποιηθεί, για να συνάδει προς τα γεγονότα, σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας. Το Δικαστήριο πρέπει να λαμβάνει υπόψη του ότι η τροποποίηση δεν πρέπει να επηρεάζει δυσμενώς τα μέρη, ή το συμφέρον της δικαιοσύνης. Σε όλες τις υποθέσεις, στις οποίες έχει γίνει αναφορά πιο πάνω, εκτός των *Lanitis* και *Rotsides*, ακολουθήθηκαν οι αρχές αυτές και το Δικαστήριο, είτε ύστερα από αίτηση, είτε αυτεπάγγελτα, τροποποίησε τον 40 τίτλο σε διάφορα στάδια της διαδικασίας. Ουσιαστικό κριτήριο είναι να δοθεί ευκαιρία στο αρμόδιο όργανο, πρόσωπο, ή αρχή να παρουσιαστεί στο Δικαστήριο και να υποστηρίξει, εάν αποφασίζει, τη νομιμότητα της κρινόμενης πράξης."

Με βάση τα πιο πάνω, θεωρώ ότι η τροποποίηση του τίτλου της προσφυγής στο στάδιο αυτό, δεν θα επηρεάσει αρνητικά τους διαδίκους, εφόσον έχουν εκπροσωπηθεί και εκθέσει τις απόψεις τους. Ούτε το συμφέρον της δικαιοσύνης επηρεάζεται, και κατά συνέπεια δίνονται οδηγίες όπως ο τίτλος της προσφυγής τροποποιηθεί με τη διαγραφή του Αρχηγού ως καθ' ου η αίτηση αρ. 2 και την προσθήκη του Συμβουλίου Εφέσεων ως καθ' ου η αίτηση αρ. 2 (βλ. επίσης, μεταξύ άλλων, *Miltiades Christodoulou and The Republic (Collector of Customs Nicosia)* 1 R.S.C.C. 1, *Costas Fesas and others v. The Republic of Cyprus through the Ministry of Interior* (1989) 3 C.L.R. 63 και *Μιλτιάδη Μιλτιάδους ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 2427).

Ο δικηγόρος του αιτητή στη γραπτή του αγόρευση πρόβαλε τα ακόλουθα ως λόγους ακυρότητας της επίδικης απόφασης:

α) Έλλειψη δέουσας έρευνας και/ή πλάνη περί το νόμο και/ή τα πράγματα και/ή έλλειψη αιτιολογίας.

β) Η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίχθηκε σε αντισυνταγματική νομοθεσία και/ή κανονισμούς.

Πέραν αυτών των λόγων, στην αίτηση αναφέρεται και ως νομικό σημείο η κατάχρηση εξουσίας και/ή παράβαση νόμου.

Δεν θα εξετάσω ισχυρισμούς που άπτονται του θέματος της αιτιολογίας γιατί στα νομικά σημεία της αίτησης δεν προβάλλεται τέτοιο θέμα. Ως νομικό σημείο αρ. 4 αναφέρεται: "Περαιτέρω λόγοι θα δοθούν στην αγόρευση του αιτητή". Η πιο πάνω αναφορά είναι κατά την άποψη μου γενική και αόριστη και θα μπορούσε να επιτρέψει την εισαγωγή οποιουδήποτε λόγου ακυρότητας. Είναι θεμελιωμένο ότι τα επίδικα θέματα στοιχειοθετούνται από τη δικογραφία, και η δικογραφία αποτελεί το μέσο προσδιορισμού των επίδικων θεμάτων και στο πεδίο της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας (βλ. απόφαση του Πικί, Πρ., στην υπόθεση *Βαρνάβας Νικολάου και Υιοί Ατό ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1627 και *Δημοκρατία ν. Κουκκουρή* (1993) 3 Α.Α.Δ. 598, στις οποίες παραπέμπει).

Όσον αφορά την κατ' ισχυρισμό έλλειψη δέουσας έρευνας και/ή νομική ή πραγματική πλάνη, είναι η θέση του δικηγόρου του αιτητή ότι κατά το πρώτο στάδιο της πειθαρχικής διαδικασίας ο Προεδρεύων Αξιωματικός καταδίκασε τον αιτητή βασι-

ζόμενος μόνο σε εξ ακοής μαρτυρία, δηλαδή μόνο με το περιεχόμενο του δημοσιεύματος στις εφημερίδες και ότι δεν παρουσιάστηκε οποιαδήποτε μαρτυρία ή τεκμήριο που να συνδέει τον αιτητή με το δημοσίευμα.

5

Τέτοια μαρτυρία σύμφωνα με το δικηγόρο του αιτητή, θα αποτελούσε η χειρόγραφη ή δακτυλογραφημένη επιστολή του αιτητή που στάλθηκε στις εφημερίδες, η οποία θα εξετάζετο από γραφολόγο για να διαπιστωθεί η γνησιότητα της υπογραφής του αιτητή ή του γραφικού του χαρακτήρα. Ισχυρίστηκε επίσης ότι έπρεπε να υπήρχε μαρτυρία ότι ο ίδιος ο αιτητής κυκλοφόρησε την επιστολή στις εφημερίδες. Για υποστήριξη της θέσης του επικαλέστηκε αποσπάσματα από τις μαρτυρίες που έδωσαν μάρτυρες κατηγορίας ενώπιον του Προεδρεύοντα Αξιωματικού. Συνεπώς, κατέληξε ο συνήγορος, το Συμβούλιο Εφέσεων λανθασμένα αποφάσισε ότι η μαρτυρία ήταν επαρκής και η καταδίκη του αιτητή δικαιολογημένη. Σε σχέση με τον ισχυρισμό ότι λανθασμένα λήφθηκε υπόψη εξ ακοής μαρτυρία, ο δικηγόρος του αιτητή παρέπεμψε στην απαντητική αγόρευση του στον Καν. 23(1) της Κ.Δ.Π. 53/89, στον οποίο προνοείται ότι ο Προεδρεύων Αξιωματικός ακολουθεί κατά το δυνατόν την ίδια διαδικασία που ακολουθείται κατά τη συνοπτική εκδίκαση ποινικών υποθέσεων.

Έχει νομολογηθεί ότι η πειθαρχική διαδικασία δεν είναι δίκη ενώπιον Δικαστηρίου, αλλά διεξάγεται υπό μορφή έρευνας διοικητικού οργάνου: "disciplinary proceedings are not a trial by a Court but an inquiry by an administrative organ." (βλ. σχετικά, *Ioanna Enotiadou v. Republic (Public Service Commission)* (1971) 3 C.L.R. 409 και *Kypros Kyprianou v. Public Service Commission* (1973) 3 C.L.R. 206.)

Στην υπόθεση *Mitidou v. C.Y.T.A.* (1982) 3 C.L.R. 555, όπου προβλήθηκε ισχυρισμός ότι παραβιάστηκε κανονισμός παρόμοιος με τον Καν. 23(1) (ότι δηλαδή η πειθαρχική διαδικασία πρέπει "in as far as possible be similar to the hearing of a criminal case tried summarily"), το Δικαστήριο είπε τα ακόλουθα στη σελ. 605:

"Before concluding on legal ground (6), I wish to observe that whereas when a case is tried before a Court of Law, civil or criminal, the rules of procedure and evidence have to be strictly complied with, there is no similar requirement for strict compliance with such rules at a hearing before a tribunal who is not a judge in the proper sense of the word. What is expected from such tribunal is to act in good faith, hear the case in a

judicial spirit and in accordance with the principles of substantial justice. Where there are specific rules of procedure provided, such rules have to be followed."

Στη συνέχεια και σε σχέση με άλλους λόγους ακυρότητας που προβλήθηκαν, το Δικαστήριο ανέφερε:

"I come now to grounds 8, 9, 10 which touch the weight of evidence and conviction on such evidence.

Counsel contended that on the material before it, the respondent 2 Board, could not find the accused guilty of the charges brought against her. It is well settled that an administrative Court in dealing with a recourse made against disciplinary conviction cannot, as a rule, interfere with the subjective evaluation of the relevant facts as made by the appropriate organ (see *Enotiadou v. The Republic*, (1971) 3 C.L.R. 409 at p. 415 in which reference is also made to the decision of the Council of State in Greece in cases 2654/1965 and 1129/1966. Also, *Kyprianou v. The Public Service Commission*, (1973) 3 C.L.R. 206 at pp. 222, 223).

In *Constantinou v. The Republic* (1969) 3 C.L.R. 190 at p. 207 the Court had this to say:

"I would like to reiterate once again what has been said in a number of cases, that the evaluation of the evidence remains the province of the council, and that the Court, in reviewing the determination of the council, would not interfere if there was any evidence on which the council could reasonably have come to the conclusion to which they did. If, on the other hand, there was no evidence upon which they could reasonably have arrived at the conclusion or they have misconceived the effect of the facts before them, or they misdirected them selves on the question of the law, then their decision can be reviewed by this Court".

See also *Lefkos Georghiades v. The Republic* (1972) 3 C.L.R. 594 at p. 647.

On the basis of the material before me, I am quite satisfied that the verdict that the applicant was guilty as charged, which was reached unanimously by the members of the respondent (2) Board, was reasonably open to it and cannot, and should not,

be interfered with by this Court. The respondents did not act under a misconception of fact in reaching their verdict and the contention of counsel for applicant that the conviction was not warranted by the evidence, is untenable."

5

Ενόψει των πιο πάνω νομολογιακών αρχών, το ερώτημα που προκύπτει είναι κατά πόσο υπήρχε ενώπιον του Προεδρεύοντα Αξιωματικού τέτοια μαρτυρία που να δικαιολογούσε το συμπέρασμα του ότι ο αιτητής ήταν ένοχος και στις δύο κατηγορίες με τις οποίες κατηγορήθηκε. Όμως με ποιο μέτρο απόδειξης (standard of proof) θα έπρεπε να κριθεί η ενοχή του αιτητή για να καταστεί δυνατό να διακριβωθεί το εύλογο της απόφασης;

10

Για να μπορέσω να καταλήξω στο συμπέρασμα αν η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν εύλογα επιτρεπτή ή όχι, θα πρέπει να λάβω υπόψη μου σαν υπόβαθρο το μέτρο της απόδειξης που εφαρμόζεται στις πειθαρχικές υποθέσεις. Έχω τη γνώμη πως αυτό το μέτρο δεν μπορεί να είναι εκείνο που ισχύει για τις διοικητικές πράξεις που δεν αφορούν πειθαρχικές διώξεις. Στις πειθαρχικές διώξεις όπου η διαδικασία βασίζεται στους κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης, και δίδεται η ευχέρεια στο πειθαρχικό όργανο να αποδέχεται οιαδήποτε μαρτυρία προφορική ή γραπτή, άμεση ή εξ ακοής και ανεξάρτητα αν η μαρτυρία αυτή είναι δεκτή ενώπιον του Δικαστηρίου, η διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθείται σύμφωνα με τον Καν. 23(1) των περί Αστυνομίας (Πειθαρχικών) Κανονισμών του 1989 (Κ.Δ.Π. 53/89), είναι κατά το δυνατό η ίδια που ακολουθείται κατά τη συνοπτική εκδίκαση ποινικών υποθέσεων. Όμως το μέτρο της απόδειξης θα πρέπει να είναι ψηλό και δεν μπορεί να είναι εκείνο που βασίζεται στο ισοζύγιο των πιθανοτήτων (balance of probabilities). Ούτε η απόδειξη της πειθαρχικής υπόθεσης θα πρέπει να βασίζεται στην απόδειξη πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας, όπως συμβαίνει στις ποινικές υποθέσεις, παρόλον που το μέτρο θα πρέπει να πλησιάζει αυτό των ποινικών υποθέσεων και να είναι ανάλογο με τη σοβαρότητα του υπό εκδίκαση παραπτώματος.

15

20

25

30

35

Με αυτό το υπόβαθρο υπόψη εξέτασα τα ευρήματα του Προεδρεύοντα Αξιωματικού και του Συμβουλίου Εφέσεων, το οποίο υιοθέτησε την απόφαση του και κατάληξα στο συμπέρασμα ότι με βάση το υλικό που υπήρχε, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή. Δύο ήταν οι βασικοί λόγοι πάνω στους οποίους στηρίχθηκε η καταδικαστική απόφαση του Προεδρεύοντα Αξιωματικού: Ο πρώτος λόγος ήταν ότι το επίδικο άρθρο που δημοσιεύτηκε γράφτηκε από τον αιτητή και ο δεύτερος λόγος ήταν ότι

40

από τη δικαστική γνώση του Προεδρεύοντα Αξιωματικού, όπως την ονόμασε, ορισμένα από τα στοιχεία που αναφέρθηκαν στο επίδικο άρθρο, ο Προεδρεύων γνώριζε ότι ήταν γνωστά μόνο στον αιτητή και από αυτά άντλησε τα συμπεράσματα του.

5

Όσον αφορά τη μαρτυρία που σχετίζεται με τον πρώτο λόγο, έχω τη γνώμη πως αυτή εγείρει μόνο υποψίες και δεν απεδείχθη η σύνδεση της δημοσίευσης του επίδικου άρθρου με τον αιτητή. Η αναφορά και μόνο του ονόματος του αιτητή στο δημοσίευμα δεν είναι κατά τη γνώμη μου αρκετή για να αποδείξει ότι ήταν ο αιτητής και κανένας άλλος ο συγγραφέας του άρθρου αυτού.

10

Σχετικά με το δεύτερο λόγο, ευρίσκω ότι ο Προεδρεύων Αξιωματικός ενέργησε κατά παράβαση των κανόνων της φυσικής δικαιοσύνης, γιατί, η γνώση η δική του και μόνο για τα προαναφερόμενα θέματα, δεν μπορούσε να θεωρηθεί δικαστική γνώση και να χρησιμοποιηθεί σαν μαρτυρία εναντίον του αιτητή. Μια τέτοια μαρτυρία έπρεπε να δοθεί στη διαδικασία και να δοθεί η ευκαιρία στον αιτητή να αντεξετάσει και να καλέσει μάρτυρες για να την αντικρούσει εάν επιθυμούσε. Η γνώση αυτή του Προεδρεύοντα Αξιωματικού οδήγησε και σε συμπεράσματα πάνω στα οποία στήριξε την απόφαση του, όπως ήταν το στοιχείο της γνώσης του αιτητή ότι το άρθρο δημοσιεύτηκε και δεν το διέψευσε, για το οποίο δεν υπήρξε μαρτυρία. Επίσης δεν υπήρξε μαρτυρία που να συνδέει άμεσα τον αιτητή με το δημοσίευμα, όπως έχω ήδη σχολιάσει.

15

20

25

Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η απόφαση του Προεδρεύοντα Αξιωματικού συμπαρασύρει σε ακυρότητα και την επίδικη πράξη που την υιοθέτησε.

30

Σαν αποτέλεσμα η επίδικη πράξη ακυρώνεται με έξοδα εναντίον των καθ' ων η αίτηση.

Ενόψει της κατάληξης αυτής, δεν είναι αναγκαίο να αποφασισθεί το θέμα της αντισυνταγματικότητας που εγέρθηκε από το δικηγόρο του αιτητή.

35

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.